

Arrest

nr. 149 428 van 9 juli 2015
in de zaken RvV X / IV en RvV XI / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 26 maart 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 18 mei 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de verzoeken tot horen van 2 juni 2015.

Gelet op de beschikkingen van 10 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat L. LUYTENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

In het belang van een goede rechtsbedeling, is het aangewezen beide zaken wegens verknochtheid samen te behandelen. De dossiers RvV 169 546 en 169 581 worden, zoals door verzoekende partijen in hun verzoekschriften gevraagd, aldus samen behandeld.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd

waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1.1. De dossiers RvV 169 546 (inzake verzoekers R.K. eerste asielaanvraag) en RvV 169 581 (inzake verzoeksters E.K. derde asielaanvraag) worden, zoals door verzoekers in hun verzoekschriften gevraagd, samen behandeld.

Verzoeker en verzoekster beroepen zich in het kader van hun huidige respectievelijke eerste en derde asielaanvraag op de door verzoekster bij haar vorige, tweede asielaanvraag ingeroepen bloedvete met de familie G. Ze herhalen en volharden in het relaas dat dienaangaande eerder door verzoekster bij haar vorige asielaanvraag werd aangehaald en uiteengezet, met name het feit dat zij problemen kregen met en bloedwraak vrezden vanwege de familie G. nadat verzoeker eind november 1997 Z.G. dood schoot.

Verzoeksters tweede asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 126 056 van 23 juni 2014 omdat haar asielrelaas, met name de verklaarde bloedwraak met de familie G., ongeloofwaardig is.

Eens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

1.2. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoeker en verzoekster in het kader van hun respectievelijke eerste en derde asielaanvraag de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) verzoekster, noch verzoeker bij hun huidige asielaanvraag nieuwe elementen aanbrengen die de eerdere appreciatie van het Commissariaat-generaal in het kader van verzoeksters vorige asielaanvraag, met name dat aan hun verklaarde bloedvete met de familie G. geen geloof kan worden gehecht en zij hoe dan ook bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen beroep kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten, kunnen wijzigen, (ii) verschillende vaststellingen de geloofwaardigheid van verzoeker en verzoekster ondermijnen, en (iii) zij, indien er alsnog geloof kan gehecht worden aan hun verklaringen omtrent de bloedwraak, voor hun problemen beroep kunnen doen op de Albanese autoriteiten.

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om de motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijven. Zij beperken zich immers louter tot het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze ontkennen, vergoelijken en minimaliseren van de vaststellingen in de bestreden beslissingen.

Verzoekers' huidige stelling dat het evident is dat men niet kan inschatten wat er precies in het hoofd van een 13-jarige tiener omgaat en hoe zij de gebeurtenissen destijds inschatte, verklaart, noch rechtvaardigt de vaststelling dat zij beiden tijdens hun gehoren op het Commissariaat-generaal in het kader van hun huidige asielaanvraag onderling manifest tegenstrijdige verklaringen aflegden omtrent het incident einde mei 2013 waarbij hun dochter verbaal zou zijn bedreigd. Het biedt daarnaast hoe dan ook geen verklaring of rechtvaardiging voor de vastgestelde tegenstrijdigheid in hun onderlinge verklaringen omtrent de poging tot ontvoering van verzoekster in juni 2013, noch voor de vastgestelde tegenstrijdigheid in verzoekers opeenvolgende verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal omtrent het feit of hij al dan niet problemen kende tijdens zijn gevangenschap. Verzoekers ontkrachten, noch weerleggen de verschillende vastgestelde tegenstrijdigheden en zij bieden er geen aannemelijke verklaring voor. De in de aangevochten beslissingen opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks verband houden met hun vlucht uit hun land van herkomst.

Waar verzoekers thans verwijzen naar de stukken die eerder door verzoekster bij haar vorige, tweede asielaanvraag werden neergelegd, wijst de Raad erop dat die asielaanvraag werd afgesloten bij 's Raads arrest nr. 126 056 van 23 juni 2014, waarin werd geoordeeld dat aan de beweerde bloedvete geen geloof kan worden gehecht en erop werd gewezen dat aan documenten slechts bewijswaarde kan

worden toegekend indien ze gepaard gaan met een geloofwaardig asielrelaas, quod non. De documenten die verzoekster eerder bij haar vorige asielaanvraag aanbracht, maakten aldus het voorwerp uit van die tweede asielaanvraag en -procedure, welke werd afgesloten bij voormeld arrest van de Raad waarin tot de ongeloofwaardigheid van haar relaas werd besloten.

Dergelijk algemeen verweer vanwege verzoekers is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van hun asielrelaas, te ontkrachten. Het relaas is niet aannemelijk of geloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Verzoekers voeren geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De door verzoekers als bijlage aan hun verzoekschriften gevoegde eerste pagina van een van 's Raads arresten (waarin er blijkbaar een vergissing is gebeurd met betrekking tot het jaartal van de datum van het arrest) wijzigt niets en doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat.

1.4. Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

1.5. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 18 mei 2015, betogen verzoekende partijen vooreerst dat de commissaris-generaal veel te licht over de asielaanvragen heen is gegaan en dat in het geval van verzoeker, de bestreden beslissing verwarrend is en niet correct. Zij wijzen er tevens op dat de eerste asielaanvraag van verzoekster 10 jaar geleden werd behandeld en dat zij haar tweede asielaanvraag steunt op bloedwraak omwille van de moord waarvoor haar echtgenoot, en niet zij, in de gevangenis is terecht gekomen. Verzoekende partijen stellen dat verzoekster niet van alle details op de hoogte is nu niet zij maar haar

echtgenoot in de gevangenis is terechtgekomen, zij de informatie via via kreeg, en ook de Raad heeft getwijfeld naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag gelet op het belangrijke document dat zij had. Verzoekende partijen wijzen er op dat verzoeker veroordeeld werd tot een gevangenisstraf en dat hij deze straf heeft uitgezeten en pas nu zijn eerste asielaanvraag indient, in tegenstelling tot wat in zijn bestreden beslissing wordt gesteld. De beoordeling van verzoekster haar tweede asielaanvraag kan niet zomaar naar voor worden geschoven voor de beoordeling van verzoeker zijn eerste asielaanvraag. Verzoekende partijen zijn het er niet mee eens dat verzoeker zijn bestreden beslissing wordt gezien als een volgbeslissing terwijl het probleem van beiden bestaat in bloedwraak omwille van de moord gepleegd door verzoeker. Verzoekende partijen wijzen er op dat de tegenstrijdigheden minimaal zijn en van ondergeschikte orde, dat ook de Albanese justitie fouten kan maken in een vonnis in de stukken die door verzoekende partijen werden ingediend, en dat in deze het risico op bloedwraak dient te worden onderzocht, wat niet is gebeurd.

4.2.1. De Raad wijst er vooreerst op dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

4.2.2. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op goede gronden kon besluiten tot de ongegrondheid van de asielaanvraag van verzoekende partijen, waarbij de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker afdoende gemotiveerd is door te verwijzen naar de beslissing genomen ten aanzien van zijn echtgenote in het kader van haar tweede en huidige derde asielaanvraag. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker geen andere motieven inriep dan deze waarop zijn echtgenote zich beriep (gehoorverslag verzoeker 22 oktober 2014, 10) en verwijst evenzeer naar de documenten die zijn echtgenote reeds in het kader van haar vorige asielaanvraag heeft afgegeven, zijnde alle bewijzen betreffende de verzoeningscommissie en de verzoeningspogingen en alle documenten van de rechtszaak (*ibid* verzoeker, 8). Dat het nochtans wel verzoeker is die de directe partij was bij het incident dat aanleiding heeft gegeven tot het uitroepen van de bloedwraak, en niet zijn echtgenote maar wel verzoeker in de gevangenis is terecht gekomen, doet hieraan geen afbreuk. Het betreffen immers dezelfde feiten die aan de grondslag liggen van verzoekers asielaanvraag, zijnde de bloedwraak naar aanleiding van het incident in 1997 waarbij verzoeker Z.G. doodschoot met zijn dienstwapen in Tirana. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieromtrent uitvoerig werd gehoord en zij tijdens dit interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten. In de mate verzoekende partijen voorhouden dat verzoekster niet van alle details op de hoogte is nu niet zij maar haar echtgenoot in de gevangenis is terechtgekomen en zij de informatie via via kreeg en aldus betwisten dat er geen uitspraak gedaan kan worden over elementen die reeds beoordeeld werden in het kader van verzoeksters tweede asielaanvraag, wijst de Raad erop dat wanneer verzoekster voorhoudt dat haar echtgenoot slechts één kogel in zijn wapen had, derhalve slechts eenmaal vuurde en niet de intentie had te doden (gehoorverslag verzoekster 15 juli 2013, 13), zij in haar verweer onmogelijk kan opperen onwetend te zijn over de details. Verzoekende partijen slagen er dan ook niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker niet afdoende is gemotiveerd door te verwijzen naar de beslissing genomen ten aanzien van zijn echtgenote.

Waar verzoekende partijen stellen dat ook de Raad heeft getwijfeld naar aanleiding van verzoeksters tweede asielaanvraag gelet op het belangrijke document dat zij had en zij hierbij doelen op het vernietigingsarrest van deze Raad van 15 januari 2014 (arrest nr. 116 928), dient er op gewezen te worden dat de Raad de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 24 juli 2013 heeft vernietigd omdat, naar aanleiding van de nieuwe elementen die verzoekster ter kennis heeft gebracht van de Raad waarop de kamervoorzitter met toepassing van artikel 39/76, §1, derde lid van de vreemdelingenwet heeft bevolen deze nieuwe elementen te onderzoeken en haar een schriftelijk verslag te bezorgen, de commissaris-generaal geen schriftelijk verslag heeft ingediend. De commissaris-generaal heeft op 12 februari 2014 een nieuwe beslissing genomen waarbij de nieuwe elementen door verzoekster neergelegd, werden onderzocht, doch waarna is gebleken dat deze de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas niet kunnen herstellen. Deze weigeringsbeslissing werd bevestigd door de Raad in zijn arrest nr. 126 056 van 23 juni 2014.

4.2.3. In zoverre kan worden aangenomen dat, zoals blijkt uit de verklaringen van verzoekende partijen en het arrest van de rechtbank van hoger beroep van Tirana van 1 maart 2013 neergelegd ter terechtzitting (waarvan verzoekster zelf heeft aangegeven dat voor deze veroordeling alle feiten opnieuw werden onderzocht en dit keer in aanwezigheid van haar echtgenoot, wat bovendien resulteerde in een aanzienlijke strafvermindering (*ibid* verzoekster, 13), verzoeker slechts eenmaal op Z.G. schoot om hem af te schrikken en zonder de intentie te hebben hem te doden en deze feiten zich hebben afgespeeld op 20 november 1997 (en niet op 26 december 1997 waarbij verzoeker drie schoten zou hebben gelost zoals vermeld in het eerder bijgebrachte vonnis, wat luidens verzoekster de versie bevat van de feiten zoals voorgesteld tijdens de rechtszaak waarbij verzoeker veroordeeld werd bij verstek (*ibid* verzoekster, 13) en/of omdat luidens verzoeker ze zich vergist hebben omdat er ook andere kogelhulzen in de zaal waren (*ibid* verzoeker, 22)), merkt de Raad op dat dit nog steeds in strijd blijkt te zijn met de brief van het dorpshoofd en het hoofd van de gemeente d.d. 5 juni 2013 ter staving van de beweerdde bloedwraak waarin gesteld wordt dat het incident op 26 december 1997 heeft plaatsgevonden. Gelet op deze vaststelling komt niet zozeer het incident zelf, doch wel de bloedwraak waarin ze beweren verwickeld te zijn, op losse schroeven te staan.

Dat aan hun meest recente problemen omwille van de bloedwraak waarin ze beweren verwickeld te zijn, geen geloof kan worden gehecht, blijkt verder uit de vaststelling van de commissaris-generaal in het kader van verzoeksters tweede asielaanvraag, met name “dat aan het door u neergelegde attest d.d. 7 juni 2013 van het parket van Sarande, dat zou zijn opgesteld naar aanleiding van uw klacht op 30 mei 2013 over de dreigementen die door een jongeman aan uw dochter werden geuit geen enkele waarde kan toegekend worden. Nergens uit dit stuk blijkt de identiteit van de persoon die de klacht indiende. Bovendien wordt er enkel gewag gemaakt van het misdrijf met de kwalificatie ‘bedreiging’ maar wordt er niets vermeld over het slachtoffer of de omstandigheden. Aangaande deze dreigementen ten aanzien van uw dochter legde u maar weinig overtuigende verklaringen af. U zou de school slechts min of meer op de hoogte gebracht hebben van het incident. Doch, u zou geen details over de bloedwraak waarin u verwickeld zou zijn, gegeven hebben. Evenmin zou u uw identiteit bekend gemaakt hebben (CGVS, blz. 12). Op de Dienst Vreemdelingenzaken maakte u overigens geen melding van dit voorval met uw dochter op school.”

De ongeloofwaardigheid van hun recente problemen die ze beweren te hebben gekend ingevolge de bloedwraak, blijkt tevens uit de vaststelling gedaan door de commissaris-generaal in het kader van hun huidige asielaanvraag, met name dat zowel verzoeker als verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegden betreffende de recente problemen die zij en hun dochter in Albanië zouden hebben gekend in het kader van de bloedvete: “Zowel in uw tweede asielaanvraag als in uw derde asielaanvraag verklaarde u dat jullie oudste dochter R.(...) eind mei 2013 door een man in een wagen werd aangesproken (CGVS vrouw 2e AA, p. 11-12; CGVS vrouw 3e AA, p. 4-7). U verklaarde expliciet dat dit een eenmalige gebeurtenis was en dat het slechts om één persoon ging (CGVS vrouw 3e AA, p. 6). Uw echtgenoot verklaarde echter op het Commissariaatgeneraal dat meerdere jongens jullie dochter tweemaal poogden te ontvoeren, in maart en april 2013 (CGVS man I, p. 23-25). Wat betreft uw ontvoeringspoging verklaarde u dat dit gebeurde op 15 juni 2013 en dat uw belager meerdere schoten loste (CGVS vrouw 2e AA, p. 10; CGVS vrouw 3e AA, p. 9). Volgens uw echtgenoot gebeurde dat incident dan weer op 10 juni 2013 en werden er geen schoten gelost. Er werden toch zeker geen kogelhulzen gevonden door de politie (CGVS man I, p. 26-28). Voorts verklaarde uw echtgenoot op de Dienst Vreemdelingenzaken dat er tijdens zijn opsluiting in de gevangenis in Albanië verschillende aanslagen op zijn leven waren. Het waren vrienden of kennissen van de familie G.(...) die hem probeerden te vermoorden (CGVS vragenlijst man, vraag 3.5). Geconfronteerd met deze bewering verklaarde uw echtgenoot op het Commissariaatgeneraal dat hij geen enkel probleem had gekend tijdens zijn gevangenschap (CGVS man I, p. 23). Tevens moet vastgesteld worden dat ook uw echtgenoot bij zijn asielaanvraag in Engeland, net als u bij uw eerste asielaanvraag in België, een valse identiteit en nationaliteit opgaf en met geen woord repte over een bloedwraak in Albanië. Uw echtgenoot haalde aan dat hij schrik had naar Albanië te worden teruggestuurd als hij de waarheid sprak (CGVS man I, p. 5). Een dergelijke uitleg kan niet aanvaard worden als een rechtvaardiging voor zijn frauduleus handelen. Van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij/zij van bij zijn eerste asielaanvraag spontane en eerlijke verklaringen aflegt, zowel over zijn identiteit, nationaliteit als over de redenen van zijn vlucht, op welk vlak jullie dus beiden tekortschoten wat nefast is voor jullie algemene geloofwaardigheid.”

Aan de attesten van het dorpshoofd van Kolonje, de burgemeester van Brataj, de verzoeningscommissie ‘Shoqata Misionaret e Pages Dhe Pajtimeve te Shqiperise’ (‘The Peace Reconciliation Missionaries of Albania’) en de ‘Foundation of Settling Conflicts and Disputes – Mediation Center in Vlore Albania’ die door verzoekster in het kader van haar tweede asielaanvraag werden bijgebracht ter staving van de beweerdde bloedwraak, kan, net zoals aan het attest van het dorpshoofd

en het hoofd van de gemeente d.d. 5 juni 2013, geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Vooreerst dienen documenten, opdat zij enige bewijswaarde kunnen hebben, ondersteund te worden door een coherent en geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is zoals uit bovenstaande vaststellingen blijkt. Documenten moeten immers worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen en hebben derhalve slechts objectieve bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Bovendien blijkt uit informatie vervat in het administratief dossier dat er bij de uitreiking van Albanese documenten een wijdverbreide fraude en corruptie optreedt.

Wat betreft de krantenartikelen betreffende bloedwraak heeft de commissaris-generaal terecht opgemerkt dat deze documenten geenszins toelaten een persoonlijk risico op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming af te leiden.

4.2.4. Bovendien blijkt uit het administratief dossier en de bestreden beslissingen dat verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat ze voor de door hen aangevoerde problemen, voor zover geloofwaardig, geen of onvoldoende beroep konden doen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen bij terugkeer naar Albanië zouden kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Hoewel verzoeker ervan uit gaat dat de politie hem nooit tegen G. kan beschermen omdat ze hem niet kan tegenhouden zich te verplaatsen, merkt de bestreden beslissing terecht op dat dat evenwel geen afdoende verklaring voor het nalaten om de nationale of internationale autoriteiten die in Albanië aanwezig zijn in te lichten (*ibid* verzoeker, 28-29). De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen de belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten kunnen zij hier tegen vanzelfsprekend niet optreden. Dat de Albanese politie wel degelijk bescherming wil bieden, blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat de politie hem in een politiecombi hebben vervoerd wanneer hij zijn paspoort moest gaan aanvragen (*ibid* verzoeker, 7-8). Uit de informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat, niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om klacht in te dienen, de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten sinds 2001 een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Zo werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd in 2013 de straf voor moord met voorbedachten rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. De opeenvolgende regeringen in Albanië hebben in de strijd tegen bloedwraak verschillende maatregelen getroffen. Zo worden specifieke opleidingen van het politiepersoneel voor de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta voorzien en werden gespecialiseerde politie-eenheden opgericht. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Zowel de overheid als het middenveld proberen door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies. Uit wat voorafgaat kan niet worden afgeleid dat de Albanese autoriteiten onwillig zouden zijn desbetreffend enige bescherming te bieden. Verder wijst de Raad erop dat geen enkele rechtsstaat er kan in slagen een absolute bescherming te bieden. De Raad benadrukt in dit verband dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Gelet op voorgaande vaststellingen treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan verzoekende partijen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van vreemdelingenwet.

4.2.5. De overige documenten die door verzoekster in het kader van haar vorige en huidige asielaanvragen heeft bijgebracht en de documenten door verzoeker neergelegd, zijn niet van aard bovenstaande bevindingen te doen wijzigen.

Hun identiteit en nationaliteit, die van hun dochters, en hun familiesamenstelling staan niet ter discussie.

Ook de feiten dat verzoeker zijn naam heeft veranderd en dat hij voor 1998 in Albanië als politieagent werkzaam was, worden niet in vraag gesteld. Deze gegevens vormen echter geen sluitende indicatie dat verzoekende partijen momenteel in bloedwraak zou zijn met de familie G., noch dat ze zich niet op de Albanese autoriteiten zouden kunnen beroepen ingeval van eventuele problemen. Evenmin wordt dit geïllustreerd door het proces-verbaal en het attest van vrijlating dat verzoeker neerlegt waarin nogmaals wordt bevestigd dat verzoeker werd veroordeeld voor opzettelijke doodslag en illegaal militair wapenbezit. Het medisch attest en de scan geven aan dat er zich een metalen voorwerp in verzoekers lichaam bevindt, maar geeft geen enkel uitsluitsel over de omstandigheden hoe en wanneer dit voorwerp in uw lichaam terecht kwam.

Ook het feit dat verzoekster niet over een woning beschikte, wordt niet in vraag gesteld. Dit betreft evenwel haar socio-economische situatie, wat op zich niet valt onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

De lezersbrief van verzoeker waarin hij vanuit de gevangenis een oproep doet tot hulp omdat de overheid onbekwaam is of niet over de middelen beschikt om op te treden tegen het fenomeen van bloedwraak, is niet afkomstig van een objectieve bron. Hieraan kan dan ook bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde toegekend worden.

5. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS